

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 297/2026-29

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED]

[REDACTED],
proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp. zn. 3T/85/2020 z 26. januára 2022, uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 23To/31/2022-969 z 10. mája 2022, uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Tdo/70/2023 z 22. novembra 2023, uzneseniu Okresného súdu Prievidza č. k. 26Nt/15/2024-72 zo 7. apríla 2025 a uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 3Tos/75/2025-107 zo 7. októbra 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 21. novembra 2025 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia práv na obhajobu a na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1, čl. 50 ods. 3 a 6, čl. 1 ods. 2 v spojení s čl. 7 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 49 ods. 1, čl. 51 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) rozhodnutiami v záhlaví označených všeobecných súdov. Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť, označeným okresným súdom navrhuje prikázať prijať návrh na obnovu konania, vykonať naznačeným spôsobom dokazovanie, uplatniť priaznivejšiu úpravu a v potrebnom rozsahu vec prerokovať a rozhodnúť, rozhodnúť o nevzatí sťažovateľa do väzby a o finančnom odškodnení. Sťažovateľ v texte uvádza, že sťažnosť smeruje aj proti postupu, ktorý vydaniu každého z rozhodnutí predchádzal, nepredkladá ale žiadne osobitné námietky proti procesnému postupu všeobecných súdov a žiada zrušiť ich rozhodnutia, ktoré sú výsledkom procesného postupu. Ústavný súd preto ustálil predmet prieskumu tak, ako je uvedený v záhlaví uznesenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp. zn. 3T/85/2020 z 26. januára 2022 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 23To/31/2022-969 z 10. mája 2022 uznaný vinným zo spáchania zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d) Trestného zákona a bol mu uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere siedmich rokov. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5Tdo/70/2023 z 22. novembra 2023 bolo dovolanie sťažovateľa odmietnuté.

3. Okresný súd Prievidza na pracovisku v Partizánskom uznesením č. k. 26Nt/15/2024-72 zo 7. apríla 2025 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu“) podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku zamietol návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania v trestnej veci vedenej pod sp. zn. BN-3T/85/2020, pretože nezistil podmienky podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku. Krajský súd uznesením č. k. 3Tos/75/2025-107 zo 7. októbra 2025 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu“) podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu.

4. Krajský súd po rekapitulácii obsahu pôvodného rozsudku, uznesenia okresného súdu a sťažnosti sťažovateľa zhrnul, že v návrhu na povolenie obnovy sťažovateľ poukazoval na informáciu od svedka [REDAKOVANÉ], že v pôvodnom konaní mala svedkyňa [REDAKOVANÉ] z pomsty nepravdivo vypovedať v jeho neprospech. Z podaní sťažovateľa ale nevyplýva, aké konkrétne informácie neznáme v pôvodnom konaní by mala priniesť výpoveď tejto svedkyne, ak by vypovedala pravdivo. Krajský súd po preskúmaní spisu konštatoval, že táto svedkyňa v prípravnom konaní a v konaní pred súdom uviedla, že sťažovateľ jej poskytol nejakú látku v priesvitnom vrecku, čo sťažovateľ potvrdil s tým, že látka nebola pervitínom. Rozdiel medzi výpoveďami svedkyne je, že v prípravnom konaní hovorila o pervitíne a pred súdom v zhode s obranou sťažovateľa pripustila, že to nemusel byť pervitín, ale iná, z hľadiska legálnosti držby nezávadná látka. Podľa krajského súdu mali súdy v pôvodnom konaní k dispozícii verziu výpovede svedčiacej v neprospech sťažovateľa, ako aj verziu svedčiacej v jeho prospech. Za podstatnú považoval krajský súd obranu sťažovateľa prezentovanú aj v odvolacom konaní, ktorou sa domáhal, aby súdy pri ustáľovaní skutkového stavu (ne)vychádzali z jej výpovede z prípravného konania, ale z výpovede pred súdom zhodnej s tvrdeniami sťažovateľa. Súdy mali v pôvodnom konaní k dispozícii obidve výpovede svedkyne a v tomto konaní nebola ani osvedčená vôľa svedkyne vypovedať o skutkových okolnostiach úplne inak ako v pôvodnom konaní, preto tvrdenia svedka [REDAKOVANÉ], ako aj obsah jeho listov sťažovateľovi nemôžu naplňovať pojmové znaky nového dôkazu podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku. Keďže krajský súd uvedené skutočnosti považoval za rozhodné pre posúdenie dôvodnosti návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania z tohto pôvodne uplatneného dôvodu, vyhovie návrhom sťažovateľa na vykonanie dokazovania vrátane znaleckého dokazovania by zjavne neprinieslo výsledky, ktoré by boli spôsobilé ovplyvniť pre túto vec rozhodný záver, že súdy oboch stupňov mali k dispozícii verziu výpovede svedkyne súladnú s obranou sťažovateľa z pôvodného konania.

5. K dodatočne navrhovanému dôvodu obnovy konania krajský súd zdôraznil rešpekt k prednosti práva Európskej únie. Pripustil, že vo všeobecnosti v prípade opodstatnenosti nemôže byť vylúčená možnosť povolenia obnovy konania, ak by záväzný výklad Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) k aplikácii právne záväzného aktu Európskej únie zakladal povinnosť

uprednostniť ho pred aplikáciou platného a účinného vnútroštátneho zákona. V prípade záverov rozsudku Súdneho dvora vo veci C-544/23 však zjavne nejde o právne závery k výkladu čl. 49 ods. 1 a čl. 51 ods. 1 charty, ktoré by mohli byť aplikovateľné na tento prípad. Súdny dvor v ňom poskytuje výklad pojmu „právoplatný odsudzujúci rozsudok (final conviction)“ v štádiu konania správneho súdu o kasačnej sťažnosti proti rozhodnutiu správneho súdu o správnej žalobe vo veci správneho trestania. Nerieši však otázku výkladu tohto pojmu v trestnom konaní podľa Trestného poriadku, iba v rámci správneho trestania v právomoci orgánov verejnej správy (§ 6 správneho poriadku, resp. v konaní podľa Správneho súdneho poriadku). Z bodu 96 odkazovaného rozsudku Súdneho dvora vyplýva, že ním nie je v žiadnom prípade dotknutá správnosť jeho záveru vo veci C-650/13, podľa ktorého pravidlo retroaktívneho uplatnenia priaznivejšieho ustanovenia Trestného zákona, ktoré sa nachádza v čl. 49 ods. 1 poslednej vety charty, sa má uplatniť, pokiaľ nebol vyhlásený žiadny právoplatný odsudzujúci rozsudok. Uvedené závery Súdneho dvora nespochybňujú ustálenú aplikačnú prax, podľa ktorej právoplatný a vykonateľný odsudzujúci rozsudok je rozsudok všeobecného súdu vydaný v trestnom konaní podľa Trestného poriadku s eventualitami podľa § 183 ods. 1 a 2 Trestného poriadku. Krajský súd s poukazom na čl. 52 ods. 3 charty zdôraznil, že obsah rozsudku C-544/23 žiadnym spôsobom nespochybňuje ani skutočnosť, že právoplatný odsudzujúci rozsudok súdu podľa § 183 Trestného poriadku je podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) dohovoru „exekučným titulom“ pre obmedzenie osobnej slobody (zákonné uväznenie po konečnom odsúdení). Krajský súd tak vyvodil záver, že rozsudok všeobecného súdu v pôvodnom konaní, ktorého obnovy sa sťažovateľ domáha, je konečným právoplatným a vykonateľným odsudzujúcim rozsudkom podľa § 183 ods. 1, 2 písm. b) bodu 3 Trestného poriadku, teda právoplatným odsudzujúcim rozsudkom súdu. Táto právna skutočnosť podľa bodu 96 rozsudku C-544/23 bráni uplatneniu pravidla retroaktívneho uplatnenia priaznivejšieho ustanovenia Trestného zákona podľa čl. 49 ods. 1 poslednej vety charty na tento prípad sťažovateľa. Nemohol sa preto stotožniť s argumentáciou sťažovateľa, podľa ktorej závery rozsudku C-544/23 by boli v tomto prípade spôsobilé založiť ústavne konformný zákonný dôvod na povolenie obnovy pôvodného konania.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. V konaní o obnove konania boli porušené zákony a ústava v neprospech sťažovateľa. Krajský súd sa neprípustne vyjadril, že nebola osvedčená vôľa svedkyne [REDAKOVANÉ] vypovedať o skutkových okolnostiach úplne inak, ako vypovedala v pôvodnom konaní, hoci nebola ani predvolaná a psychiater sa vyjadril, že je schopná výsluchu pred súdom. Sťažovateľovi nie je zrejmé, ako krajský súd vie, že by táto svedkyňa nevypovedala úplne inak ako v pôvodnom konaní, resp. že by sa priznala, že v prípravnom konaní klamala, resp. že by vypovedala, že sa priznala svedkovi [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], že v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní klamala z pomsty. Sú to nové dôkazy v zmysle § 394 ods. 1 Trestného poriadku (dva listy od [REDAKOVANÉ], výpoveď [REDAKOVANÉ], diagnostikovaná duševná choroba svedkyne [REDAKOVANÉ]) skôr neznáme, ktoré v spojení s vykonanými dôkazmi môžu odôvodniť iné rozhodnutie vo veci, a preto sa sťažovateľ nestotožňuje so zamietnutím jeho sťažnosti proti zamietnutiu návrhu na povolenie obnovy konania, ale s tým, že krajský súd jeho uznesením poukázal na pochybenia súdov v neprospech sťažovateľa v pôvodnom konaní (zisťovanie skutkového stavu, výklad hmotného

práva, porušenie procesných noriem, nevysporiadanie sa so všetkými okolnosťami).

7. K porušeniu čl. 49 ods. 1, čl. 51 ods. 1 charty a čl. 1 ods. 2, čl. 7 ods. 2 ústavy došlo aj zamietnutím sťažnosti v časti požadovaného uplatnenia retroaktivity, aby sa uplatnila priaznivejšia právna úprava účinná po vyhlásení súdneho rozhodnutia. Krajský súd sa opiera iba o bod 96 rozsudku Súdneho dvora vo veci C-544/23 s odvodnením, že sťažovateľova vec je trestnoprávnej povahy a právoplatný rozsudok je právoplatný, ale toto označený rozsudok vyvracia (body 60 až 105) a zaväzuje slovenské súdy, aby v trestných veciach právoplatne odsúdených páchatel'ov uplatňovali na základe čl. 49 ods. 1 charty proti odsúdeným priaznivejšiu úpravu, ktorá nadobudla účinnosť po právoplatnom odsúdení. Po novelizácii Trestného zákona sa skutok, za ktorý bol sťažovateľ odsúdený, považuje za prečin podľa § 173 ods. 1 s rozpätím od 1 do 5 rokov odňatia slobody.

8. Sťažovateľ namieta aj odmietnutie dovolania najvyšším súdom (nebola jemu ani obhajkyňa v pôvodnom konaní známa okolnosť, že Okresný súd Bánovce nad Bebravou čítaním výpovedí svedkýň [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] z prípravného konania porušil zákon), opakuje nedostatky v konaní Okresného súdu Bánovce nad Bebravou, resp. krajského súdu (nerozhodnutie o návrhoch na vykonanie dôkazov, uznanie viny na základe výpovede svedkyne [REDAKOVANÉ] z prípravného konania, a nie výpovede z hlavného pojednávania, neuvedenie, že svedkyňa [REDAKOVANÉ] je klamárka, odmietnutie návrhu na vykonanie znaleckého dokazovania obhajkyne).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Na predbežnom prerokovaní ústavný súd skúmal, či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K porušeniu označených základných práv uznesením najvyššieho súdu:

10. Ústavná sťažnosť proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 5Tdo/70/2023 z 22. novembra 2023 je oneskorená, pretože dovolacie konanie bolo zavŕšené doručením označeného rozhodnutia sťažovateľovi. Ústavná sťažnosť doručená ústavnému súdu 21. novembra 2025 je vzhľadom na uplynulý čas (od jeho vydania skoro dva roky) zjavne podaná po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty. Ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv. Nedodržanie lehoty podľa § 124 zákona o ústavnom súde je dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene. Toto kogentné ustanovenie zákona neumožňuje odpustiť zmeškanie tejto lehoty, preto sú v tejto časti dané dôvody na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde.

III.2. K porušeniu označených základných práv rozsudkom okresného súdu, uznesením krajského súdu a uznesením okresného súdu:

11. V zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd

v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb, ak o ich ochrane nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne. Na zákonnej úrovni je princíp subsidiarity vyjadrený v § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavná sťažnosť neprípustná, ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľ vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd alebo ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

12. Vo vzťahu k rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou z 26. januára 2022, uzneseniu krajského súdu z 10. mája 2022, ako aj vo vzťahu k uzneseniu Okresného súdu Prievidza, pracoviska Partizánske č. k. 26Nt/15/2024-72 zo 7. apríla 2025 je ústavná sťažnosť neprípustná podľa § 55 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Dôvodom na tento záver je, že o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľ vo vzťahu k rozsudku okresného súdu bol príslušný rozhodovať krajský súd (ako súd odvolací, ktorý rozhodol uznesením z 10. mája 2022) a vo vzťahu k tomuto uzneseniu krajského súdu bol príslušný rozhodovať dovolací súd (čo na základe dovolania sťažovateľ aj urobil s výsledkom v podobe uznesenia sp. zn. 5Tdo/70/2023 z 22. novembra 2023). Dovolanie predstavovalo účinný právny prostriedok ochrany práv sťažovateľa.

13. Vo vzťahu k uzneseniu Okresného súdu Prievidza, pracoviska Partizánske č. k. 26Nt/15/2024-72 zo 7. apríla 2025 o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľ rozhodoval krajský súd ako sťažnostný súd (rozhodol uznesením č. k. 3Tos/75/2025-107 zo 7. októbra 2025). V tejto časti sú naplnené dôvody na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

III.3. K porušeniu označených základných práv uznesením krajského súdu o obnove konania:

14. Sťažovateľ pri námietke o porušení ním označených článkov či identifikovaných práv uvádza veľmi stručné až žiadne právne dôvody súvisiace s jednotlivými právami. Prevažne opakuje nedostatky v konaní označených porušovateľov, cituje časti odôvodnení rozhodnutí a vyjadruje nesúhlas so závermi súdov. Skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo dôjsť k porušeniu základných práv a slobôd, predstavujú najdôležitejšiu osobitnú náležitosť ústavnej sťažnosti, od ktorej splnenia sa odvíja aj možnosť ústavného súdu pristúpiť k prieskumu. Jej nesplnenie je dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonných náležitostí. Tieto nedostatky sú spôsobené predovšetkým tým, že sťažovateľ nie je zastúpený advokátom, ako to vyžaduje § 34 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Keďže sťažovateľ požiadal o ustanovenie právneho zástupcu, ústavný súd posudzoval, či sú splnené podmienky na jeho ustanovenie (§ 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Vo vzťahu k rozhodnutiam uvedeným v bodoch III.1 a III.2 už ústavný súd zistil, že nie sú splnené procesné podmienky na vecné prejednanie sťažnosti. Vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu uplatnil materiálny prístup k ochrane ústavnosti a posudzoval, či nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

15. Pri námietke o porušení čl. 49 ods. 1 a čl. 51 ods. 1 charty sťažovateľ neuviedol žiadny dôvod,

pre ktorý by sa mala charta použiť, a ani ústavný súd nezistil, že by v predmetnej veci išlo o situáciu, ktorá by spadala do pôsobnosti práva Európskej únie. Len snaha o aplikáciu záverov rozhodnutia C-544/23 súvislosť s právom Európskej únie nezakladá. Nedostatok súvislosti medzi konaním členského štátu (rozhodovanie súdov o povolení obnovy pôvodného konania) a právom Únie má za následok záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti v tejto časti a zakladá dôvod na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

16. Na konanie o návrhu na povolenie obnovy konania sa čl. 6 dohovoru nevzťahuje. Svedčí o tom stabilizovaná judikatúra ústavného súdu (napr. II. ÚS 255/2011, III. ÚS 223/2017, IV. ÚS 108/2014, I. ÚS 227/2013 a tam uvedená judikatúra), ako aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (Kulnev v. Rusko, rozhodnutie z 18. 3. 2010, č. 7169/04, Rudan v. Chorvátsko, rozhodnutie z 13. 9. 2001, č. 45943/99). V konaní o povolení obnovy ide o vydanie rozhodnutí, ktoré priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávného charakteru alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru (o tom už bolo právoplatne rozhodnuté v pôvodnom konaní, ktorého obnovy sa sťažovateľ domáhal). Ochrany práv obsiahnutých v čl. 6 dohovoru sa možno domáhať až v obnovenom konaní, t. j. po tom, ako bolo príslušným súdom právoplatne rozhodnuté o povolení obnovy konania (II. ÚS 196/2019). Medzi uznesením krajského súdu a namietaným porušením čl. 6 ods. 3 dohovoru preto neexistuje príčinná súvislosť, aj v tejto časti je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená, čo zakladá dôvod na odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

17. Účelom obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku je odstrániť nedostatky v skutkových zisteniach právoplatných rozhodnutí všeobecných súdov, pokiaľ dodatočne vyšli najavo nové skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli súdu skôr známe a nemohli sa ani brať do úvahy. Ani všeobecné súdy, o to menej ústavný súd, však nemôžu v rámci konania o návrhu na povolenie obnovy podľa Trestného poriadku preskúmavať napadnuté meritórne rozhodnutie (jeho vecnú správnosť) ani posudzovať otázku viny či trestu. Úlohou ústavného súdu nie je odpovedať na otázku, či obnova konania mala alebo nemala byť povolená. Jeho úloha spočíva len v posúdení skutočnosti, či sa záver konajúcich súdov o zamietnutí návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania opiera o náležite prezentované dôvody ideovo zodpovedajúce zmyslu a podstate použitej právnej úpravy (porov. I. ÚS 302/2019, č. 46/2019 ZNaU). Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, III. ÚS 180/02).

18. Ústavný súd po oboznámení sa s uznesením krajského súdu a jemu predchádzajúcim uznesením okresného súdu, ktoré posudzoval vo vzájomnej súvislosti (IV. ÚS 350/09), konštatuje, že obe rozhodnutia obsahujú dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by v nich obsiahnuté závery boli vo výsledku odchýlením od aplikovanej právnej normy a popretím jej účelu a významu alebo zjavne nedôvodné a ústavne neudržateľné. Krajský súd prijateľným spôsobom odpovedal na podstatu hlavného argumentu sťažovateľa o novom dôkaze, ako aj o doplnenom argumente o priaznivejšom znení Trestného zákona využiteľnom po aplikácii práva Európskej únie. Nie je v právomoci ústavného súdu posudzovať súlad výkladu poskytnutého

všeobecným súdom so zákonom a priestor pre zásah ústavného súdu sa otvára len v prípade zistenia aplikácie príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov všeobecným súdom, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

19. Krajský súd bez dopustenia sa arbitrárnosti hodnotil relevantné skutočnosti z hľadiska aplikácie súvisiaceho ustanovenia právneho predpisu, keď skúmal, či výpoveď a listy svedka [REDAKOVANÉ], ako aj zmena Trestného zákona sú novou skutočnosťou podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku. Obsah ústavnej sťažnosti je pokračovaním v tvrdeniach sťažovateľa z konania o povolenie obnovy konania v prospech sťažovateľovho názoru, že sú splnené podmienky na povolenie obnovy konania. Sťažovateľ tak v podstate ústavný súd stavia do pozície ďalšej opravnej inštalácie, ktorá mu v zmysle už uvedeného neprináleží.

20. Ústavný súd poukazuje na stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu sp. zn. Tpj 44/2013, z ktorého vyplýva, že podmienky obnovy konania sa netýkajú zmeny právneho stavu, t. j. zákonných podkladov posudzovania trestnosti činu a ukladania trestu, pričom splnením podmienky na obnovu konania „*ex lege*“ je tá právna skutočnosť, ak ústavný súd vyslovil nesúlad zákona s ústavou. Aj ústavný súd v náleze sp. zn. I. ÚS 142/2018 z 26. júla 2019 (bod 17) uviedol, že „*za skutočnosť súdu skôr neznámu nemožno považovať prípadné zmeny hmotného práva... v zmysle § 394 ods. 1 Trestného poriadku, keďže táto v čase vyhlásenia pôvodného rozhodnutia objektívne neexistovala*“, a teda nemohla byť zohľadňovaná, prípadne aplikovaná pri procese rozhodovania. V rovnakej línii pokračuje aktuálna judikatúra ústavného súdu vo vzťahu k rozhodnutiam všeobecných súdov o návrhoch na obnovu konania z dôvodu zmeny Trestného zákona účinnej od 6. augusta 2024 (uznesenie sp. zn. IV. ÚS 449/2025 z 26. augusta 2025, podobne k použitiu *lex mitius* uznesenie sp. zn. IV. ÚS 503/2025 z 30. septembra 2025, č. 30/2025 ZNaU).

21. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti jeho uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

22. Vychádzajúc z uvedených dôvodov, ústavný súd aj v tejto časti sťažnosti pri nezistení žiadnej spojitosti medzi uznesením krajského súdu a námietkami o porušení označeného práva na spravodlivý súdny proces (resp. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 50 ods. 3 a 6 ústavy či čl. 1 ods. 2 ústavy) konštatuje existenciu dôvodov na jej odmietnutie z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.2. K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom:

23. Ústavný súd môže podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ustanoviť fyzickej osobe alebo právnickej osobe právneho zástupcu, ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť. V prípade ústavnej sťažnosti, pri ktorej je daný dôvod na jej odmietnutie, ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, a preto neboli

splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a ústavný súd žiadosti sťažovateľa podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde nevyhovet (výrok 1). Bezprostredným dôsledkom nevyhovenia návrhu je odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. b) zákona o ústavnom súde (výrok 2).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júna 2026

Libor Duľa
predseda senátu